

21a Creença Falsa

Hem de castigar els culpables

*“Aferrar-se a l'odi és com prendre verí i
esperar que l'altra persona es mori”*

– Buda –

Què ens va portar a creure en aquest error?

Després de creure en el mal, va ser inevitable creure en els culpables: eren el que actuaven malament. I aleshores ens van dir que, si no els castigàvem, no aprendrien la lliçó i continuarien fent el mateix. Ens deien que **ajusticiar-los era el millor per a ells i per a la societat.**

Semblava que sense castigar els culpables no podríem aturar el mal, ben al contrari, **si castigàvem el culpable podríem viure en pau** i la societat seria pacífica i ordenada.

Per tant, **el càstig era una mostra d'amor i de saviesa perquè ho feien pel bé dels “culpables”**. Ens deien, quan els pegaven: *“em fa més mal a mi que a ells”* i per justificar el càstig, ens recordaven que *“qui bé et vol et farà plorar”*, *“la lletra amb sang entra”*...

D'alguna manera, ens van dir que **darrere de tota mala acció, hi ha una culpa que s'ha d'expiar** i els càstig ajudava a fer aquesta neteja.

I què es repetia a missa?: *“per la meva culpa, per la meva culpa, per la meva gran culpa...”* només ens faltava treure el fuet físicament i fustigar-nos, perquè mentalment ja ens castigàvem prou.

Creure en això ens fa patir perquè:

Castiguem pel bé dels altres i patim nosaltres. Els castiguem pels seus errors i així aprenen a enganyar-nos i a amagar-los, en lloc d'intentar superar-los. El resultat és que, sense adonar-nos-en, **els animem a fugir del càstig i els impedim aprendre**, i així repeteixen els mateixos errors, ja que no saben actuar de manera diferent.

Creient que el càstig és una cosa sàvia i bona, no el voldrem canviar i quan s'espantllin les relacions, no sabrem per què, ja que creurem que teníem raó quan actuàvem així.

Si creiem en el càstig, també tindrem tendència a maltractar-nos a nosaltres mateixos, i ens sentirem culpables davant dels nostres errors en lloc d'avaluar què podem aprendre per al futur. Amb aquesta creença no aprenem a tractar-nos amb tendresa.

Mentre pensem així, és inevitable patir. **Tota creença que no ens aporti pau interior i harmonia externa s'hauria de revisar.**

Quina informació de saviesa pot substituir aquesta creença falsa?

L'actitud de saviesa és ensenyar al que s'equivoca en lloc de culpar, perquè el culpable no existeix, existeix l'ignorant.

En lloc de càstig, necessites ensenyar, ja que el que es necessita és aprendre. No hi ha culpa, no hi ha culpables, **només comets errors i necessites aprendre a fer-ho millor.** Hi ha responsabilitat. Si tu ets responsable dels teus actes i no culpable, pots prendre'n consciència i corregir-los si així ho consideres necessari; des de la culpa només et pots fer petit o petita, angoixar-te i esperar el teu càstig “merescut”.

Quan t'equivoques, **els teus actes tenen repercussions de les quals te n'has de responsabilitzar i és quan aprendràs.** El que t'impedeix aprendre és que et protegeixin de viure les conseqüències dels teus actes.

No et centris en la teva culpa, ni a buscar culpables, **busca solucions. Aprendre dels errors és pedagogia de l'amor. Castigar els errors és pedagogia de l'horror,** és una venjança per una cosa que creus que s'ha fet malament, i no és una ajuda per ningú. Tu t'omples d'odi quan castigues i l'altra persona aprèn a odiar-te per haver-la maltractat.

Tothom té dret a equivocar-se, perquè tothom té alguna cosa a aprendre. La saviesa és adonar-se que només tu pots entendre això; per tant, **el que és savi és mirar als qui s'equivoquen sense odi ni culpa.** Si algú s'equivoca, has d'aprendre a gestionar aquest error, però sense culpar-lo. Tu ets responsable del que fas amb les teves equivocacions i amb les alienes que t'influeixen. Però sempre **has de recordar que tu no ets responsable del que els altres facin amb els teus desencerts.** Per exemple, tu has de gestionar els errors que els teus pares van cometre amb tu,

però són els teus fills els qui han de gestionar els errors que tu has comès amb ells.

El que fas als altres, t'ho fas a tu mateix, a tu mateixa.

Quan odies a l'altre, l'odi està en tu; quan estimes a l'altre, l'amor està en tu. Aquesta és la llei de causa i efecte. En el pla psicològic, com et relaciones amb els altres, és un reflex de tu mateix, de tu mateixa; no els ho fas només a ells, sinó també a tu. Per tant, quan castigues els altres en lloc d'ensenyar-los, t'estàs castigant a tu i això és una cosa que no t'ajuda mai.

Com pots verificar el que acabem de dir?

Si estàs contínuament castigant els teus fills o filles, es perd l'afecte, la confiança, l'harmonia, la pau... i la relació empitjora. Quan davant d'un error, s'ofereix una ajuda, la relació millora. En castigar els teus fills o filles, la seva autoestima disminueix perquè pensen que ho fan malament i aprenen a enganyar per esquivar el càstig, no aprenen, no se'n fan responsables. Verifica-ho.

Si dones la culpa de la teva falta de recursos a la teva cap perquè et paga poc, en lloc d'intentar millorar la teva capacitat de servir i treballar amb el millor de tu en aquest o un altre lloc, el teu sou no augmentarà; al contrari, tindran ganes d'acomiadar-te. Verifica-ho.

Quan estàs malalt o malalta, és inútil culpar a res ni a ningú. L'important és buscar solucions i actuar amb eficàcia i serenitat. La culpa et fa sentir pitjor i no millora el teu estat; al contrari, l'empitjora. Verifica-ho.

Propostes d'entrenament

1. Quan algú cometi un error, pensa en com ensenyar-li donant-li la informació oportuna, i recorda que a tu també et va costar aprendre. Serà un meravellós entrenament d'amor.
2. Quan cometis un error, demana disculpes i intenta arreglar-ho, però repeteix-te fins que ho tinguis integrat: **No sóc responsable del que els altres fan amb els meus errors, només ho sóc del que jo faig amb els meus i amb els dels altres.** Sigues amable i comprensiu, comprensiva, amb tu, demana't perdó i corregeix l'error.
3. Quan estiguis a punt de culpar o de castigar algú, repeteix-te mentalment: ***Tothom té dret a cometre errors i tothom actua creient que té raó. Com el puc ajudar perquè entengui l'origen del seu error?***

Recorda:

**No existeix la culpa, sinó
l'error; per això es necessita
ensenyança en lloc de càstig**